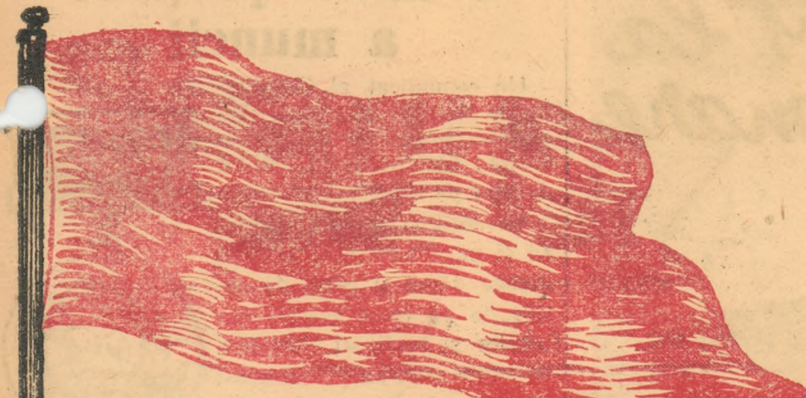
Proletari din toate țările uniți-vă!
In lupta pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 56 (308) * Miercuri 28 Iulie 1954 * 4 pag., 15 bani

„Ne cheamă goarna în tabăra de curte"

— Răspuns la scrisoarea lui Cornel —

In teancul de scrisori sosite la redacție într'una din zilele trecute am găsit scrisoarea lui Domocoș Cornel, dela școala de 7 ani, din comuna Gătaia, regiunea Timișoara pe care o publicăm mai jos:

Dragă redacție,

Nu multă vreme după închiderea anului școlar s'a deschis tabăra noastră de curte, a pionierilor din Gătaia. In primele zile tabăra a atras mulți pionieri dar curând au început să vină tot mai puțini. Curtea, care răsuna înainte de forfota veselă a zecilor de pionieri veniți în tabără, rămâne tot mai goală, mai pustie. Ce-i de făcut? Cum să-i atragem pe toți tovarășii noștri? In tabără noi facem în fiecare zi sport și învățăm jocuri și cântece în cercul tinerilor artiști amatori.

Iți cer ajutorul, dragă redacție, ca să putem îndrepta lucrurile!

Ne-am gândit cum să-i răspundem lui Cornel, cum să-i dăm lui și tovarășilor lui, ajutorul pe care ni l-a cerut. Și iată că cel mai bun răspuns l-am găsit în alte scrisori sosite la redacție, luate din acelaș teanc din care am desprins scrisoarea lui Cornel.

Pintea Emil din clasa a VII-a, comuna Glod-Someș, raionul Dej, ne scrie:

...Dimineața, se răspândesc în toate colțurile satului, sunete prelungi, cristaline. Noi toți pionierii știm despre ce-i vorba: ne cheamă goarna în tabăra de curte. La auzul ei o pornim toți, de pe la casele noastre, în grabă mare spre școală. In curte, înălțat pe catarg flutură în bătaia vântului de dimineață steagul roșu ca purpura. Azi dimineață ne-am încolonat și am plecat să vizităm o peșteră care se găsește la câțiva kilometri de satul nostru. Am vizitat acolo peștera, apoi am mers în pădure și am cules plante pentru ierbarele noastre.

După amiază am strâns spice de pe miriști și am lucrat pe lotul școlar. Seara ne-am adunat sub nucul din fundul grădinii unde moș Vasile, bunicul lui Nicu, ne-a spus basme, ghicitori, zicători și ne-a cântat doine.

Iată o altă scrisoare semnată de Negulețu Dan, conducător de detașament în unitatea 21-Segarcea.

...Zilele trecute am fost la S.M.T.-Segarcea. Am văzut acolo niște mașini minunate: o secerătoare-legătoare care înlocuiește munca a 120 de oameni pe zi, tractoare puternice, batoze. Când am ajuns la S.M.T. o parte din mașini tocmai luară drumul ogoarelor gospodăriilor agricole colective și întovărășirilor din raionul nostru.

Intr'o zi am făcut polenizarea suplimentară la floarea soarelui de soiul Jdanov. Ne-a interesat foarte mult!

Deși în tabără nimeni nu se plictisește și fiecare își poate găsi câte o îndeletnicire pe placul lui, unii pionieri nu vin cu noi. Dar îi chemăm mereu și după ce își petrec o zi în tabăra de curte nu se mai despart de ea

De asemenea în scrisoarea Luciei Pitici, din clasa a VI-a, comuna Butan, regiunea Oradea, am citit:

De câte ori ne-au încântat poveștile lui Ion Creangă și basmele lui Petre Ispirescu! Când citim și discutăm cărți împreună le înțelegem parcă mai bine, le pătrundem mai adânc înțelesul.

In curând vom aprinde pe dealul Grui un foc de tabără. Pentru seara focului nostru pionieresc ne pregătim mai mulți să povestim câte ceva

Va înțelege oare Cornel ce răspuns îi dau cele numai câteva scrisori din nenumăratele sosite la redacție? E limpede că pionierii după câteva zile nu se mai mulțumesc cu viața în tabără dacă de dimineață și până seara nu pot face altceva decât să cânte, să danseze și să facă sport. Ei doresc și altceva, și dacă văd că în tabără nu-i chip, se duc în altă parte. Nu-i vorbă, asta nu înseamnă că el procedează pionierește. Doar pe toți pionierii îi interesează felul cum merge treaba în tabără, toți trebuie să ajute la organizarea unei activități interesante.

Cornel și ceilalți pionieri care au rămas în tabăra dela Gătaia trebuie să-și adune tovarășii și împreună să creeze în tabăra de curte o activitate vie, interesantă, rodnică.

In cinstea glorioasei aniversări a eliberării patriei

A sosit o telegramă...

— Hei, băieți! Ia să vină careva la mine.

Băieții lăsară îndată jocul și se strânseră în jurul poștașului. Cine știe pentru ce i-o fi chemat?

— Uite-o, asta e! exclamă poștașul când găsi în geanta-i mare hârtia căutată. Poftim! E o telegramă!

— O telegramă? exclamară băieții nedumeriți. Cine să ne trimită nouă telegrame?

— Să vedem, răspunse tovarășa instructoare. Să citim împreună...

Luă hârtia împăturită și cu un creion îi desfăcu marginile lipite. Așteptă câteva clipe să se facă liniște, apoi citi:

„Către pionierii taberei de curte din comuna Sânandrei, regiunea Timișoara.

Veniți urgent. Suntem în mare pericol. Ciorile ne pândesc în fiecare clipă. Ne aflăm pe terenul gospodăriei agricole de stat la un kilometru depărtare de comună.

Spicele de grâu"

— Trebuie să le salvăm! Să mergem acum cu toții și pe toate să le adunăm.

Pionierii au stat și au chibzuit îndelung această propunere. Trebuie salvate repede, dar asta nu înseamnă că trebuie să te pripești. Până la urmă au hotărît să trimită deocamdată o echipă în recunoaștere, iar a doua zi...

...A doua zi șase grupe de pionieri s'au oprit la locul indicat în telegramă. Pe o tăbliță înfiptă în pământ era scris: Aici strâng spice pionierii taberei de curte. O puseseră, se vede, pionierii care au fost în recunoaștere.

— Incepem! — spuse Păun Florica. Să vedem ce grupă e mai harnică!

Câteva ceasuri au muncit pionierii. Dar au muncit nu glumă! O vreme grupa I-a rămăsese ceva mai în urmă dar i-au venit în ajutor grupele a II-a și a III-a. Către ora prânzului de pe tot întinsul miriștei au fost strânse toate spicele.

★

...Există în satele noastre o sărbătoare plină de bucurie: sărbătoarea recoltei. Pionierii din Sânandrei și-au propus să organizeze și ei o sărbătoare asemănătoare: sărbătoarea spicului de grâu. Aceasta o vor face la sfârșit, când vor termina de strâns spicele risipite de pe toate miriștile din jur. Pentru ziua aceea vor treiera spicele adunate, iar dintr'o parte de boabe vor face o pâine. Pâine din spicele strânse de ei. Se va aprinde apoi un foc de tabără unde se va cânta, se vor spune povești, se vor juca dansuri populare.

Sofia DUȚĂ

De serviciu la arie

La un kilometru distanță de comuna Gura Foii din raionul Găești, de o parte a șoselii se află aria nr. 1. Este aria întovărășirii „Infrățirea" cunoscută în toată comuna. Ea deține chitanța nr. 1 la predarea cotei. Nu poți trece într'o parte sau alta pe șosea, fără ca privirea să nu-ți fie atrasă de carele încărcate cu snopi de grâu și de huruitul mașinilor de treerat.

Intr'un colț al ariei, printre stoguri, poți vedea și o pânză albă fluturând în bătaia vântului, pe care este imprimată o cruce roșie. Indată îți dai seama, că acolo se află punctul sanitar.

Pionierii din comuna Gura Foii au avut grijă ca imediat ce s'a înființat aria de treer, să instaleze punctul sanitar și biblioteca ariei.

In ziua când am trecut pe acolo era de serviciu pioniera Avram Maria. Cu îndemânare, ea pansa degetul crestat de seceră al unui om care lucra pe mașina de treerat. Fiind pansat la timp și cu grijă, Avram Gheorghe putu să se întoarcă din nou la mașină și să-și continue munca.

Astfel, pionierii din comuna Gura Foii dau un ajutor prețios oamenilor dela întovărășirea „Infrățirea".

Gh. NEGREA

Au început pregătirile

— Cum să-l primim pe 23 August? Ce să-i pregătim mai frumos? — s'au întrebat adesea pionierii dela Casa pionierilor din Galați. Și au făcut nenumărate propuneri.

Acum ei au și început pregătirile. Pionierii fiecărui cerc sunt dornici ca darurile lor să fie cele mai frumoase.

...Din sala de coreografie răzbate o melodie voioasă de pian. Privirile tuturor fetelor sunt ațintite la profesoara care le arată ultimele figuri ale unui dans colhoznic. Apoi în ritmul vioi al muzicii execută și ele cu răbdare figurile arătate. Coriștii vor să fie neîntrecuți. Ei au învățat cântece noi. Acum răsună vesel Cântecul despre Armata Sovietică care îi slăvește pe cei ce ne-au adus libertatea, apoi vin la rând cântecele marinărești pe care le repetă orchestra.

La focul de tabără unde se vor depăna amintirile celor 10 ani ce s'au scurs dela eliberare, pionierii își vor arăta fiecare măestria lor, vor arăta ce i-au pregătit lui 23 August. Cântecul, jocul și veselia sunt prietenii pionierilor, a vieții lor luminoase pe care le-a adus-o 23 August.

E. POP

Cinstim memoria eroilor eliberatori

Luni dimineața, după ridicarea drapelului, am plecat cu toții spre cimitirul ostașilor sovietici care s'au jertfit în luptele pentru eliberarea orașului nostru.

Acolo am smuls buruienile de pe morminte și din jurul monumentului și am plantat flori proaspete. Totodată am rotunjit și coroanele pomișorilor din jur. Noi, pionierii, vrem să cinstim memoria ostașilor sovietici care ne-au adus libertatea cu prețul vieții lor.

Lucia ȚARANU
Virginia IANOȘ
Tabăra de curte Câmpulung regiunea Suceava

Zorile nu s'au ivit încă, dar se ghicesc. Pâlpâirea farului uriaş, dela capătul digului, în curând va înceta, pentrucă acolo, la capătul mării, începe să lumineze soarele. Odată cu cerul îşi deschide culoarea şi apa devenind albastră, albastră.... Se vesteşte o zi frumoasă. In zare apare un vapor. E primul drumeţ care va poposi în dimineaţa asta în portul Constanţa.

In rada portului forfota se înteţeşte. Sosesc muncitorii schimbului din zori. Macaralele uriaşe, ca nişte girafe, încep să-şi mişte grăbite gâtul care ridică zeci de lăzi ori butoaie şi le aşează sau le iau de pe vase. Garnituri de tren vin să ia cu ele încărcătura vaselor. Căruţe electrice sau cu cai, se îndreaptă grăbite spre imensele silozuri care se ridică mândre că mărimile lor nu pot fi întrecute.

Munca de încărcare sau descărcare a vaselor se desfăşoară în ordine, după reguli precise. Doar câte un vapor, nerabdator, mai sună din când în când din sirenă. Oare de ce? ... Ca să se ştie că-i acolo? Se ştie. Se grăbeşte? Când e timpul să plece, va pleca. Asta e doar şi angajamentul muncitorilor, luat în cinstea lui 23 August: să nu stea vapoarele în port .mai mult decât e nevoie. Se pare însă că de data asta sirena sună totuşi pe drept. Intră în port vasul care la răsăritul soarelui se vedea în zare. A arborat, după un vechi obicei, drapelul românesc. Il salută toate vasele: e „Titus" din Amsterdam. De când nu s'au întâlnit! Parcă din Atlantic, ori de pe coasta Africei? Se face loc drumeţului, chiar în faţa înaltei şi albei „Gări Maritime". E unul din numeroasele vase care vin din cele peste 50 de ţări capitaliste, cu care avem relaţii comerciale.

★

Navigatorilor mai bătrâni, care sosesc acum la Constanţa, li se pare că nu mai întâlnesc portul cunoscut de ei în trecut. Intr'adevar s'a schimbat cu totul. Comerţul nostru exterior creşte mereu, asta înseamnă că trebuie să crească şi portul.

Cu ani în urmă aici se lucra tare greu. Lăzile, butoaiele, baloturile, erau purtate pe spinări încovoiate de oameni. Portul Constanţa era pe-atunci ca o poartă amărîtă pe care ieşeau nemăsurate bogăţii de-ale ţării. Muncitorii încărcau în vase străine munţi de grâu, dar acasă copiii lor n'aveau o bucăţică de pâine. Se'ntâmpla de multe ori ca vasele straine să ducă fier şi să se'ntoarcă mai târziu cu unelte ori maşini făcute din acest fier. Pentrucă, vezi bine, aşa era târgul imperialist: România să n'aibă industrie.

Azi sunt schimbate toate. Muncitorii au devenit stăpânii ţării. Munca lor e uşurată de maşini de tot felul. Numai anul acesta au fost aduse în port 6 macarale noi, un elevator mobil neobişnuit de puternic; şi tot acum se lucrează la depozitul de ciment de unde vasele vor fi încărcate automat.

Prietenia cu Uniunea Sovietică ne ajută să ne făurim o industrie tot mai puternică. Creşterea tărîei noastre, se vede bine din mărfurile pe care le exportăm: maşini, tractoare, utilaj petrolifer — pe care înainte ţara noastră le plătea cu bani grei. Astăzi în tot mai multe ţări sunt căutate maşinile pe care scrie „Fabricat în R.P.R." India, de pildă, ne cere să-i trimitem mai multe tractoare. Nouă, care în trecut nu fabricam nici măcar volan de tractor.

★

In port întâlneşti marinari din toată lumea. Se aud vorbe în toate limbile. Pe pereţii silozurilor, cuvintele Pace şi Prietenie sunt scrise în multe limbi.

Când în port se întorc vasele româneşti vestea ajunge îndată în oraş: A sosit „Transilvania"... A venit chiar acu' „Plehanov"... Şi vasele sunt salutate cu nespusă bucurie de tot portul.

In zilele acestea, dela sfârşitul lui Iulie, singurul vapor românesc acostat în port, e „Constanţa". Celelalte sunt în cursă. Un vapor mic — spun cei din port, şi aşa pare pe lângă celelalte. Şi totuşi înghite în pântecul lui mărfuri de mai bine de două zile şi încă nu s'a săturat.

Marinarii „Constanţei" se învârt pe lângă vasul lor.... E bine în Constanţa — în oraş, dar tot mai mult le place pe vasul „Constanţa". Aşa-s marinarii. Când sunt pe apă vorbesc numai de pământ. Iar acum, uite-i: „Când pleacă „Constanţa"?... Bine-i pe apă!"...

★

„Constanţa" pleacă în cursă prin Mediterana, la Beirut — în Siria, şi în Egipt. Duce lemnărie, sodă, geamuri şi alte mărfuri... Se va întoarce, în curând, cu bumbac, uleiuri şi alte lucruri trebuincioase ţării.

Pe lângă vas se învârte şi un marinar mai în vârstă. Are un mers legănat, specific matrozului. E căpitanul vasului, comunistul Bogdan Constantin. N'are barbă roşcată şi nici măcar pipă în gură, dar din cei 70 de ani câţi a împlinit, 51 i-a petrecut pe apă, colindând de mai multe ori tot globul pământesc. Nu există port în lume în care să nu fi fost. Tovarăşul Bogdan e pensionat de curând, dar tot mai pleacă în câte o cursă din asta mai scurtă... până în Egipt, ori la Odessa. Tovarăşul Bogdan e nespus de fericit când navighează spre ţărmurile sovietice. Ştie că de-acolo se întoarce totdeauna, ca dela un frate mai mare, cu lucruri din cele mai minunate. Să afle minerii din Valea Jiului, oţelarii Reşiţei, mecanicii din S.M.T.-uri: multe din maşinile noi cu care lucrează, le-a adus din Uniunea Sovietică tovarăşul Bogdan. E unul din cei mai respectaţi marinari: doar a fost matroz încă pe „Medeea" — primul vas românesc. Geografia, dânsul o cunoaşte din viaţă. Pentrucă prea multă şcoală nu are. In tinereţea lui nu existau şcoli marinăreşti.

Marinarii spun: „Cine gustă odată din apa dela elice, nu se mai poate despărţi de ea"... Tovarăşul Bogdan a băut din această apă pe săturate. A răzbit prin nenumărate furtuni, a colindat mările şi oceanele în drumuri despre care, cum spune „s'ar putea scrie zeci de cărţi groase de tot".

Acesta este căpitanul vasului „Constanţa", care pleacă acum în Mediterana.

★

Se înserează... Apa nesfârşită a mării se închide la culoare, de parcă s'ar fi învelit cu mantaua cerului. Pescăruşii încep să se rotească deasupra apei. Se apropie ora „cinei". Farul a început iar să pâlpâie. Muncitorii se îndreaptă spre case. Pescarii — pe care-i poţi întâlni prin toate părţile — îşi adună plasele şi undiţele, cântăresc din ochi „vânatul" şi pornesc şi ei spre casă.

In gara Constanţa opreşte încă un tren cu muncitorii sosiţi la odihnă, la mare.

Oamenii care se plimbă pe chei se opresc la marginea digurilor. Cei mai mulţi în apropierea „Casei de Cultură a Sindicatelor". Aşteaptă să răsară luna. In dreptul portului s'au aprins sute de luminiţe: albe, roşii, verzi. Talazurile vin mereu din larg, ca nişte rechini de spumă şi se sparg neputincioase de stâncile de lângă dig. Vuieşte marea fără tihnă.

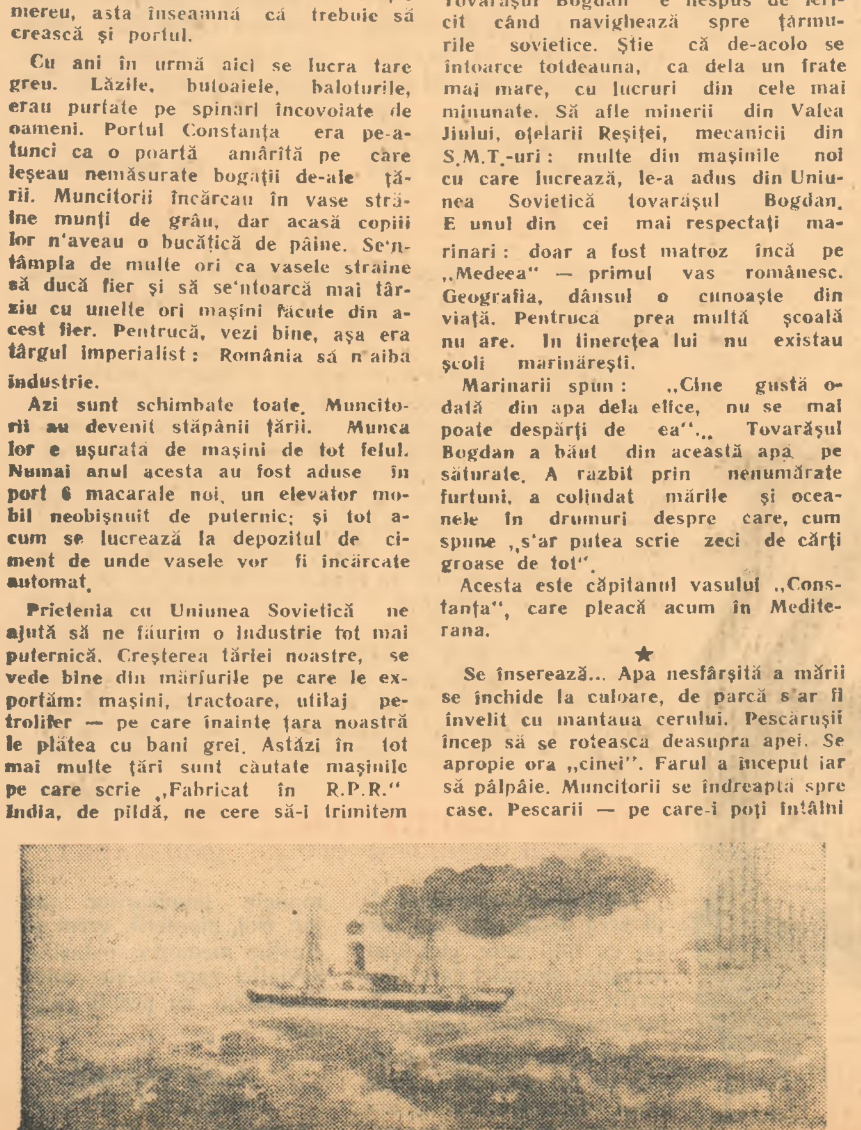
Apare luna din apă. Ca un reflector uriaş, luminează cu o fâşie de lumină o cărare de argint, fără capăt, pe mare.

Intr'o astfel de seară, cu un astfel de tren cu care vin azi muncitorii la odihnă, la mare, — a sosit la Constanţa cu ani în urmă, utecistul Filimon Sârbu. L-a trimis aici Partidul, să ridice la luptă muncitorii portului. Şi portul a luptat! Deseori munca se oprea: muncitorii declarau grevă, sabotau criminalul război antisovietic.

Filimon Sârbu a fost prins de fascişti, care s'au grăbit să-l ucidă pe acest viteaz luptător utecist. La 19 Iulie 1941, Filimon Sârbu a murit eroic. Ultimele cuvinte pe care le-a rostit, privindu-i cu ură pe duşmani, au fost: „Trăiască România liberă!"

Astăzi România este liberă. Aici în portul Constanţa, unde a luptat Filimon Sârbu, ca şi în toată ţara, eroul comunist va trăi în amintirea poporului ca unul dintre cei care s'au jertfit pentru ca noi să trăim liberi, pentru ca viaţa noastră să fie tot mai frumoasă.

Şerban VOICU

O înaltă preţuire a muncii

Un comunicat al Consiliului de Miniştri ne-a adus săptămâna trecută o veste deosebită: decernarea premiilor de Stat pe 1952.

Savanţii şi artiştii, scriitorii şi muncitorii care printr'o muncă dârză şi plină de abnegaţie au creat lucrări ştiinţifice şi realizări tehnice, opere de artă, au primit acest semn de înaltă preţuire din partea poporului muncitor.

Alături de vestiţi savanţi ca acad. C. I. Parhon, de acad. Mihail Sadoveanu, au fost laureaţi muncitori ca Ludovic Jeremias sudor, poeţi ca Letay Lajos, scriitor de limba maghiară, pictori ca J. Steriadi, apoi arhitecţi, actori, regizori, compozitori.

Străduinţele lor pentru a da poporului nostru muncitor opere artistice de mare valoare şi realizări tehnice deosebite, au fost încununate de succes, iar poporul şi-a exprimat recunoştinţa faţă de ei conferindu-le una din cele mai m[illegible] distincţii: Premiul de Stat al Republicii Populare Române.

Vreau să devin radiofonist

Anul acesta am terminat clasa a VII-a. Abia aştept să înceapă noul an şcolar să merg la şcoala medie de radiofonie. Doresc tare mult să devin radiofonist. Am pătruns câteva din tainele acestei meserii şi am să mă străduiesc s'o cunosc cât mai bine.

Incă de pe acum eu am construit 2 motoraşe electrice unul cu doi poli iar celălalt cu patru poli. Lucrez şi o mică hidrocentrală care ar putea să desvolte curent până la 10—12 volţi cu ajutorul puterii apei unui râu. Apa va pune în mişcare o roată mare iar aceasta la rândul ei printr'o curea de transmisie va pune în mişcare o roată mai mică.

Mi-am construit singur şi un radio cu galenă. Mie îmi place mult să citesc cărţi care vorbesc spre radiofonie şi mi-am pus în gând să studiez chiar cartea „Construcţii radiofonice pentru amatori".

Eu vreau ca intrând la şcoala medie de radiofonie să devin un priceput radiofonist.

Pavel LEAHU
Sebeş-Alba reg. Hunedoara

Pentru ca pacea să fie mereu întărită

Au trecut câteva zile de când miniştrii afacerilor externe au părăsit, după luni de desbateri, Geneva. Acordurile pe care le-au semnat au pus capăt războiului din Indochina. Nici nu s'a uscat cerneala semnăturilor puse de ei pe înţelegeri, şi vestea păcii în Indochina a şi făcut înconjurul pământului. Popoarele au primit pretutindeni vestea păcii, cu una din cele mai bune veşti, care răsplăteşte din plin lupta pe care o duc de atâta vreme pentru apărarea vieţii.

In timp ce în R. D. Vietnam oamenii încep să se gândească fericiţi la viaţa nouă care îi aşteaptă, în timp ce poporul francez se bucură din plin că tinerii Franţei nu vor mai pieri într'un război murdar, în timp ce la Bucureşti muncitorii uzinelor salută marea victorie a păcii în entuziaste mitinguri, în timp ce lumea răsuflă uşurată că s'a stins un foc în Asia — foc periculos care putea să aprindă toată lumea, căpeteniile imperialiste din Statele Unite sunt tare amărîte. Pentru ei, semnarea păcii în Indochina, e o veste tare rea.

Ministrul Apărării al S.U.A., Wilson, a declarat că el „nu încearcă în legătură cu aceasta un sentiment de prea mare bucurie". Un oarecare senator, Humphrey, consideră chiar „tragedie" acordul de pace încheiat la Geneva. Şi într'adevăr, pentru ei, e o adevărată tragedie că deşi delegaţii lor s'au zbătut din toate puterile, până în ultimul moment, să împiedice încheierea acordurilor, au suferit o înfrângere. Este însăşi înfrângerea războiului pe care ei îl susţin cu toată forţa lor.

Dar n'or fi oare aşa de supăraţi aceşti înrăiţi duşmani ai păcii, pentrucă câştigurile lor dela Wall-Street au început să scadă neobişnuit de mult? Pentrucă înţelegerea dela Geneva dă peste cap multe planuri de-ale lor? Las' să fie supăraţi! Important este că poporul american a salutat şi el cu nețărmurită bucurie marea victorie a păcii.

★

Guvernul Sovietic, ale cărui merite deosebite în realizarea păcii din Indochina sunt recunoscute în întreaga lume, exprimând simţămintele de bucurie ale marelui popor sovietic a declarat că „salută succesele obţinute la Geneva în rezolvarea principalei probleme — restabilirea păcii în Indochina". Guvernul Sovietic a dovedit astfel încă o dată că împlinirea năzuinţei de pace a poporului sovietic e pentru el o datorie sfântă.

Eforturile pe care le-au depus Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză şi R. D. Vietnam pentru realizarea acordurilor de pace, vor intra fără îndoială în istorie şi popoarele le vor aprecia întotdeauna cu recunoştinţă.

Conferinţa a consemnat dreptul popoarelor Indochinei, care înainte gemeau sub colonialişti, la independenţă naţională. Aceasta înseamnă recunoaşterea luptei acestor popoare pentru eliberare naţională, pentru o viaţă liberă.

La Conferinţa dela Geneva a participat pentru prima dată, alături de reprezentanţii celorlalte mari puteri, şi delegaţia poporului chinez, care numără 600 milioane de oameni. Acest fapt este foarte însemnat, pentrucă a dovedit din nou că greu se poate închipui rezolvarea vreunei probleme internaţionale, fără să-şi spună cuvântul şi marele popor al Chinei populare. De asta şi-au dat seama aproape toate guvernele; doar guvernul S.U.A., şi alte câteva, tot mai puţine, se fac că nu vor să ştie de existenţa acestui popor. Ei fac la fel ca struţul, care crede că înfundându-şi capul în nisip nu mai e văzut de nimeni.

Succesul Conferinţei dela Geneva deschide noi zări nu numai popoarelor care au redobândit pacea, dar întregii lumi. Pacea din Indochina a deschis speranţa că şi celelalte probleme internaţionale vor fi rezolvate pe cale paşnică, prin înţelegere.

Pacea aceasta, mult aşteptată, care s'a aşternut în lume, îi obligă pe toţi oamenii cinstiţi s'o apere neclintiţi, pentru ca imperialiştii dornici de noi războaie să nu-şi poată realiza planurile lor ucigaşe, pentru ca să se continue destinderea încordării în lume, pentru ca pacea să fie mereu întărită.

Povestiți-ne despre voi

Dragă prietene,

(lui Marin Slave)

Am citit împreună cu alți pionieri, prieteni de ai mei, scrisoarea ta apărută în „Scânteia pionierului". Am discutat despre cele scrise de tine. Ne închipuim că acum, în vacanță, tu cu alți copii din sat ieșiți la munca câmpului și ajutați la strângerea recoltei.

Și nouă ni s'a vorbit despre întovărășiri și despre alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare.

E frumos și la noi la oraș. Ne petrecem bine vacanța. Noi mergem în tabere, in excursii, ne ocupăm cu treburi gospodărești.

Nu te cunosc, nu mă cunoști, dragă Marin. Dar știu că părinții noștri luptă și se străduiesc pentru acelaș țel, de a ne crește și de a face din noi oameni cu sufletul curat și fii credincioși ai patriei noastre, Republica Populară Română.

Marius CONSTANTINESCU
Școala elementară de 7 ani
Lugoj

De te apropii de grădină

I

De te-apropii de grădină
Vezi la plante, o mulțime
Fiecare mai frumoasă
Și la chip mai arătoasă.

II

Pe sub frunzele plecate
Pătlăgele stau culcate
Verzele într'un picior
Învelite'n straiul lor.

III

Dar vă spun că-s de tot felul.
E mărarul, pătrunjelul
Ceapă, morcovi, usturoi
Sfecla e... cât un butoi!

IV

Lângă frunzele'nverzite
Păstăile-s răspândite
Și se uită cu durere
Cum cotiledonul piere.

V

Plantele'ncep să discute
Fiecare pe'ntrecute:
— Suntem în grădina lor
Grădină a pionierilor.
— Ei sunt harnici, ne'ngrijesc
Rup buruieni, ne stropesc.

Sare și o păstae pe-un fir lung
— Ăștia-s pionieri din Dealul-Lung!

Vetuța STRAISTARU
cl. a VIII-a, com. Dealul-Lung
raionul Focșani, reg. Bârlad

E o cinste să fii pionier

Intr'o zi, Dorin Munteanu se'ntâlni pe coridorul școlii cu tovarășa Nițan Elena, instructoarea unitații de pionieri.

— Tovarăşă instructoare... mă cheamă Munteanu Dorin, sunt elev în clasa a IV-a şi.. Aici Dorin se cam încurcă. Știți, aș vrea să devin și eu pionier...

Instructoarea zâmbi. Incurajat de privirea ei prietenoasă, Dorin deschise repede ghiozdanul și scoase un sul de hârtie:

— Am și făcut angajamentul!

Instructoarea desfacu sulul de hârtie pe care era scris angajamentul și privi atentă desenele de pe margini.

— O să fiu primit pionier, tovarășă instructoare?

— De ce nu, Dorin? Dar mai întâi să cunoști cum trebuie să fie un adevărat pionier. Să te pregătești pentru a primi cravata.

— Bine, dar eu sunt... sunt întocmai ca un pionier! Numai că n'am încă cravata, încolo... Invăț bine — am numai note de 4 și 5! — și angajamentul, l-ați văzut și dumneavoastră, l-am scris.

— Și crezi că aceasta e totul?

Dorin rămase mirat:

— Vasăzică.. nu sunt încă pregătit?

Dela întâmplările de mai sus, s'au scurs câteva săptămâni. Dorin a terminat anul școlar, a luat vacanță, dar tot n'a uitat că trebuie sa devină pionier. N'a uitat de acest lucru nici organizația de pionieri din tabără, mai cu seamă că mulți doreau să primească cravata. Doreau acest lucru și Alboiu Virginica, Lelitca Lucia, Diaconovici Ramiro De aceea, co'ectivul de conducere al taberei a hotarît ca un grup de pioniere — dintre cele mai bune — să stea de vorbă cu viitorii purtători ai cravatei roșii și să le povestească cum trebuie să fie un adevărat pionier

— Imi amintesc că am ci'it odată o carte despre un pionier sovietic, care în timpul războiului a trebuit sa treacă o mlaştină noaptea — începu să vorbească pioniera Nițan Georgeta din clasa a VI-a. Era singur, singurel și picioarele i se afundau tot mai adânc în noroiul cleios al mlaștinei. La un moment dat apa chiar îi trecu peste genunchi și îi pătrunse în pâslari. Numai cu greu mai putea înain a.

— Dar el — continuă Nițan Georgeta — n'a dat îndarat. Știrea transmisă partizanilor de către batrânii din colhoz a sosit la vreme. Convoiul fascist cu muniții n'a mai ajuns pe front...

Dorin asculta emoționat și se întreba în gând: „Sunt eu oare curajos? Am și eu voință ca acel pionier sovietic?"

Dorin își aminti apoi de o întâmplare petrecută nu de multă vreme. Era în timpul unei lucrari de control și uitase un cuvânt. Un singur cuvânt! Ar fi putut să se uite în carte. Da, ar fi putut! Intr'un rând, chiar băgă mâna în bancă și cuprinse cartea... Dar nu, n'a deschis-o. „Să iau o notă cât de mică, dar pe drept..." A primit atunci nota 4 în loc de 5. Dar a privit drept în ochii profesoarei, nu i-a fost rușine: se purtase cinstit!

Povesti și celor din jur, și îi întrebă:

— Nu am procedat bine?

— Ba da, Dorin. Așa ar fi făcut oricare dintre noi — încuviințară pionierele.

— Anul trecut, începu să povestească o altă pionieră, mi-am petrecut o parte din vacanță la bunicii mei, în comuna Moldovița. Și cum stăteam în gradina într'o seară de vorbă cu bunicul care îmi povestea lucruri interesante din viața satului, deodată, el se opri din pove tit și-mi arată cu mâna spre cer. M'am uitat în sus, dar n'am văzut nimic deosebit. „Vezi? — îmi zise bunicul, o mănâncă..." „Pe cine?" — am întrebat surprinsă. „Pe lună... Vârcolacii..."

— Care vârcolaci? Și i-am povestit din ce cauză „dispărea" luna. Era o eclipsă de lună. Bunicul a priceput greu, dar a priceput!

A trecut de atunci mai multă vreme dar Dorin n'a uitat cele aflate dela pionieri. Acum în așteptarea clipei fericite când va primi cravata roșie el dorește să se poarte în așa fel încât oricine să-i poată spune:

— Ei da, meriți că devii pionier!

Ștefan ZAIDES
Câmpulung-Moldova

Vești din vacanță

Frumos e în tabără!

De curând la școala noastră s'a deschis o tabără de curte a pionierilor și școlarilor. Noi, copiii, am simțit încă o dată grija ce ne-o poartă partidul pentru ca să avem o vacanță plină de bucurii. Zi de zi activitatea în cadrul taberei a început să prindă viață. Mai ales în cercuri cum ar fi: cercul dramatic, cercul mâinilor îndemânatice, sportiv, literar- este o activitate vie.

Avem și un cerc de învățătură unde se pregătesc cei dintr'a VII-a pentru examenul de admitere. In cadrul tabere noastre pionierii și școlarii petrec multe zile vesele de vacanță.

Maria STANCU
cl. a VII-a, com Jilavele
raionul Urziceni-Ploești

Ne mândrim cu activitatea noastră sportivă

In fiecare dimineață goarna cheamă pionierii în tabăra de curte dela școală. Se înalță drapelul roșu al taberei și începe activitatea pionierească. Din unitatea noastră sunt 80 de pionieri care activează în fiecare zi Multe treburi fac pionierii în tabără. Culeg plante medicinale de tot felul, iar în zilele mai călduroase mergem cu toții la scăldat, în Topolog. Aici pionierii se întrec la înot.

Duminica trecută, detașamentul nr. 1 al clasei a VII-a, din unitatea din care fac și eu parte, a susținut un meci de fotbal cu detașamentul nr. 3 al clasei a V-a unit cu detașamentul nr. 2 al clasei a VI-a. Am învins noi cu scorul de 3—1, dovedind astfel că merităm titlul de fruntași pe regiune. Duminica viitoare vom juca cu echipa din comuna Stoiceni.

Vreau să vă spun că ne mândrim cu activitatea noastră sportivă.

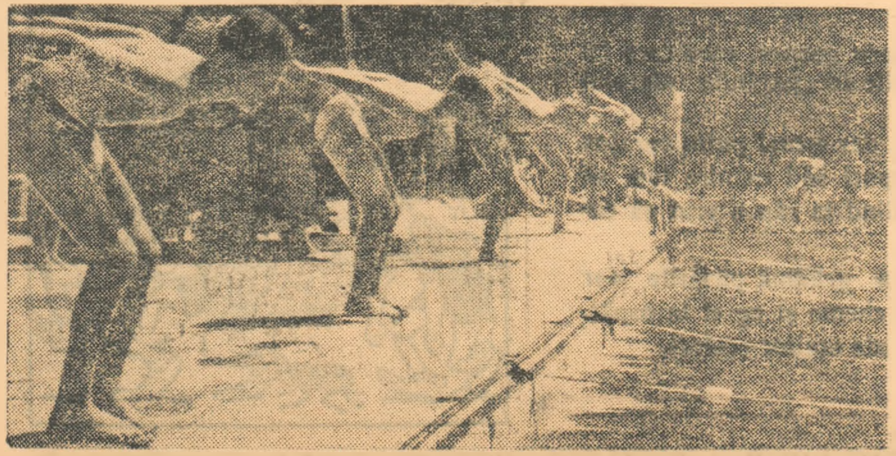
S. POPESCU
com. Bălcești, raionul Băbeni,
reg. Pitești

Cupa „Scânteii pionierului"

Primul lor concurs

— Intinde bine brațele — îi explică Victor Dragomir, fratelui său mai mic, Tudor.

De cum s'a încălzit apa, cei doi frați au început „lecțiile". Tudor a prins repede mișcările și acum mai, mai ca-l întrece pe Victor. Când au auzit de concursul de înot Cupa „Scânteii pionierului" s'au hotarit să participe amândoi...

Cei cinci așteaptă doar fluierul arbitrului pentru a se avânta voinicește în bazin. Care va fi primul?

...Ultimele pregătiri au luat sfârșit. Incepe prima etapă a concursului la care iau parte Victor și Tudor.

— Să nu privești înapoi, mai apucă Victor să șoptească și liniștea fu întreruptă de sunetul ascuțit al fluierului.

Cei din jurul bazinului priveau încordați la concurenții ce dispărură pentru o clipă sub apă iar apoi își urmară drumul lăsând în urma lor mici valuri. Strigătele vesele de pe mal, nu mai conteneau.

— Hai Victor!

— Mai repede, mai repede, că te întrece!

Victor se depărta tot mai mult de cei cu care se întrecea. Incă puțin și mâinile lui se prinseră de bara verzuie. Cronometrul arăta 38",4 secunde. A ieșit primul.

Cei de pe margine îl aplaudau și-i făceau semn să iasă, dar el ca și cum n'ar fi auzit nimic, se întoarse căutând cu privirea pe Tudor.

— Mai repede, trage cu putere... strigă el. Tudor a parcurs în înot cei 33 de m, în 44",2 secunde. Cei doi frați se îmbrățișară. „Lasă Tudor, data viitoare ai să ieși tu primul", spunea parcă privirea veselă a lui Victor.

Incă o secundă și Cuvim Mircea va fi primul sosit în seria sa. El a realizat 28"9 pe 33 m. liber.

Cei din tabăra nr. 2 din raionul Lenin l-au felicitat cu căldură pe „campionul" lor în vârstă de 12 ani, iar Victor se simțea fericit că a adus cinste taberei sale.

Irina RADULIAN

Sütö András

Opinci noi

Publicăm în continuare povestirea „Opinci noi" de Sütö András, tânăr scriitor de limbă maghiară din R. P. R. Povestirea este tradusă de scriitorul Remus Luca.

Povestirea înfăţişează viaţa nespus de grea a ţăranilor săraci din România burghezo-moşierească. Ianoşka, un băieţandru de vreo 12 ani, aşteaptă întoarcerea în sat a fratelui său Andrei, muncitor la oraş. El trebuie să-i aducă o pereche de opinci şi un şerpar. Andrei se întoarce acasă cu darurile mult aşteptate, dar în aceeaşi seară, perceptorul le ia toate lucrurile din casă, ia şi şerparul şi opincile, deoarece spune el, n'au plătit dările către stat. Era o minciună, căci ei plătiseră o dată, dar stăpânirea voia prin şiretenie să ia şapte piei de pe om. Aceleaşi fapte se petrec şi în casele celorlalţi ţărani săraci. Andrei care-i legat de mişcarea muncitorească îi îndeamnă la luptă.

Lui Andras îi fulgeră deodată prin minte că l-a trădat careva. O fi dat cineva fuga la sergent şi i-o fi spus ce se pregăteşte. Dar atunci l-ar fi căutat încă din sat. S'ar putea însă să-l caute şi acolo. De-acuma-i tot una. Dar nu se va lăsa. Cum o să se lase? Işi aruncă ochii spre bătrânul care stătea îngrozit. Dar atunci ce se va întâmpla cu oamenii care aşteaptă, încrezători în cuvântul lui. Să se sfârşească totul aşa, dela început?

— Lasă-ne să ne vedem de drum, se răsti la jandarm. Ce ai cu noi?

— Ce face? Nu mergi?

Jandarmul apucă braţul flăcăului, dar în clipa următoare se trezi pe jos. Andras îl împinsese niţel, îi pusese o mică piedică şi capela sări sburând prin aer.

— Măi, măi băiete, măi! — îngheţă bătrânul — omul stăpânirii, măi!

— Nu te teme de nimica, dumneata nu te-ai atins de el. Repede între copaci. La dreapta! Fuga.

Bătrânul începu să alerge. Andras îl ajunse din urmă în capătul celălalt al brădetului. Şi până să se salte jandarmul iar în picioare, până să răcnească şi să şuiere din degete — pesemne după ajutor — cei doi se şi aflau jos, în vale.

— Ei, aici n'au decât să ne caute — zise Andras bătrânului, care răsufla greu din cauza ostenelii. Dumneata treci pe la Katona, eu mă duc să văd ce-a izbutit să facă cismarul. Peste un ceas ne întâlnim la Mureşan. Şi porniră amândoi, fiecare în altă direcţie.

Pe toata ulicioara, dela un cap la altul, lămpile ardeau. In noaptea asta nu dormea nimeni

IV

Nu dormea nici mătuşa Makkos, în patul golit de perne. Dar par'că-i mai păsa ei de perne! Era îngrijorată, plângea şi se ruga pentru Andras: „Adu-l, doamne, acasă, nu-l lăsa Isuse Hristoase". Ieşise de câteva ori în faţa casei, cu gândul să pornească să-l caute. Dar încotro să se ducă? Unde să-l găsească în puterea nopţii? Trase cu urechea. Unde, pe care uliţa-i sgomot mai mare, acolo trebuie să fie. Nu-şi dădea seama. Auzea o dată aici, altă dată dincolo glasuri omeneşti

Pe dealul din faţă, chiar pe culme, ardea un foc mare.

Flăcările izbucniseră cu putere în sus, iar de jur împrejur zăpada proaspătă sticlea roşie ca sângele. Cei care-l aprinseseră voiau ca focul să fie un semnal, ca nimeni să nu doarmă, să nu dârdâie de frică în pat, fiindcă domnii nu dorm; mergând din uliţă în uliţă, ei adună sumedenie de velinţe roşii ca să-i înveţe minte pe îndărătnicii de ţărani. Mătuşa Makkos tremură multă vreme de frig pe prispă. Şi'n timp ce se uită la foc începu s'o chinuiască o presimţire îngrozitoare. In vârful dealului Szedres nu văzuse focuri decât în zilele de toamnă, când păcurarii îşi coceau porumb ori cartofi. Iarna însă niciodată. „Ce'nseamnă asta Doamne-Dumnezeule, ce se întâmplă aici?" Odată i se păru că în lumina focului zăreşte silueta întunecată a lui Andras, dar numai cât ai clipi din ochi, fiindcă se ridică un val de fum, acoperind-o. „Unde poate să fie băiatul ăsta, unde s'o fi dus?" Intră repejor în casă, ca să-şi pună pe umeri o broboadă. In pat Ianoşka se cuibărise lângă zidul rece. Nu ştia nici el singur, dacă doarme ori tremură de frig treaz. Auzise însă cotrobăelile maică-si dar până să'ntrebe unde se duce, nu mai era nimeni în casă.

Sări din pat, hotărît să plece după dânsa, ca el să nu rămână singur pe întuneric. Dar n'are opincuţe! N'are ce să pună în picioare. Işi aminti din nou de Marika. Dar dacă îi vor da înapoi opincuţele şi şerparul...

Sui ca o pisicuţă pe scară până în pod. Scotoci printre încălţări vechi de femeie care zăceau prin colţuri şi dădu peste nişte papuci vechi-vechi de tot şi scâlciaţi ai maică-si. Cum îi găsi coborî repede să se îmbrace.

Când ieşi în drum fu izbit în faţă de gerul dinspre ziuă. In câteva clipe mâinile îi amorţiră. Cu toate acestea merse, merse, nu se lăsa, lipa-lipa pe cărare, prin grădina bisericii, către Marika.

Ianoşka nu se mai gândea decât la un singur lucru: să intre la ea care de buna seamă-l aşteaptă şi poate că a şi vorbit încă de aseară cu notarul despre opinci. De ce să-i fi vorbit? Ianoşka nu ştie. Dar aşa simţea el, că Marika ştie întotdeauna ce-l doare pe Andras, şi ce-l doare pe el.

Când zări însă uşa notariatului deschisă, se sperie. Pe masă pâlpâia o lampă afumată toată. Odaia Marikăi era lângă cancelarie, dar ferestruica ei privea întunecată spre curte.

Ianoşka se zăpăci. Nu ştia ce să facă: să fugă ori să ciocăne la fereastră. Dacă ciocăne, cine ştie poate să fie acolo înlăuntru şi să audă. Aşa că se sgribuli lângă trepte şi aşteaptă, aşteaptă, neştiind nici el ce anume, dar nu voia să se întoarcă acasă. Se uita la pâlpâitul lămpii şi ascuţea urechea la tăcerea înspăimântătoare din jur. In cancelarie nu mişca nimeni. nimic. Atunci îşi aminti altceva. Dar dacă i-or fi adus opincuţele aici? Odată când venise aici cu maică-sa — se făcuseră şi atunci sechestrări — văzuse o groază de lucruri în colţ. La gândul că s'ar putea ca opincile lui să fie acolo, la numai doi metri de el, prinse curaj. Urcă atent treptele şi străbătu tinda până la uşa deschisă.

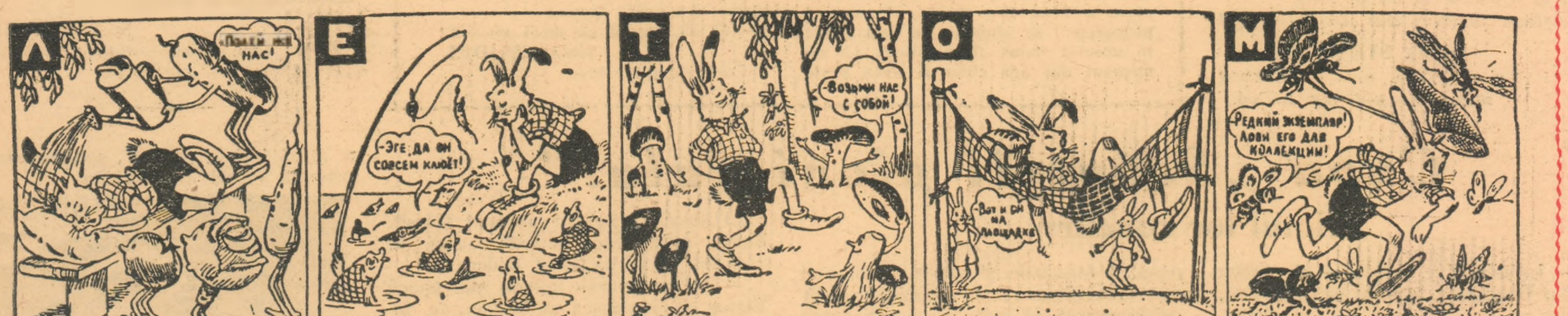
Dar când băgă capul pe uşă, trebui să-şi vâre pumnul în gură, ca să nu ţipe. Ce multe opinci erau acolo! Şi câte şerpare! Mici, mari, mai noi şi mai vechi, înflorate şi cu bumbi de alamă, velinţe roşii şi albastre, straiuri abia scoase dela piuă, cisme şi bocanci aruncate deavalma.

Lui Ianoş i se păru că se'nvârte lumea cu el. Parcă visa. Toate încălţările acelea se însufleţiseră deodată: începuseră să mişune. Opincile negre se legănau ca bărcuţele, ghetele şi bocancii mişcau din bot, cingătoarele se împletiseră laolaltă, apoi se'ntinseră, începuseră să alunece ca un şarpe pe podelele murdare spre birou. Ianoşka se uita clipind mirat la tot vălmăşagul acesta şi, ca prin minune, nu se mai temea, ci căuta să ghicească unde s'or fi putut ascunde opincuţele, unde or fi, să le apuce de cureluşe şi să le tragă spre el. Se furişă până în prag şi privi mai deaproape, dar vraja dispăru. In încremenirea înspăimântătoare a odăii cu pereţii galbeni nu se mai mişca decât flacăra lămpii. Lăsându-se pe un genunchi apucă un şerpar, care semăna grozav cu al lui. Trase, trase, mai tare şi când era gata-gata să-l desprindă, din vârful grămezii porni în jos o pereche de ghetuţe galbene de copil. Se rostogoliră, se mai împiedicară până ce cu o bocănitură puternică nimeriră pe podele. Parc'ar fi căzut o piatră de moară. Cel puţin aşa i se păru lui Ianoşka. Dădu drumul şerparului, închise ochii şi aşteptă să i se prăbuşească toate în cap. Dar nu se mişcă nimic. Undeva, în a treia ori a patra odaie, clipocea apa. In sat lătrau câinii, unul mai gros, altul mai subţire şi Ianoş avu impresia că au început să latre din pricina bocăniturii.

(Va urma)

ZAICA ZAIŢEV LENEVEŞTE...

Desene de D. ŢINOVSCHI

— Stropeşte-ne odată! *— Ei, dar el doarme!* *— Ia-ne cu tine.* *— Uite-l şi pe el pe teren...* *— Un exemplar rar! Prindeţi-l pentru colecţie!*

Vi-l prezentăm: e Zaica Zaiţev (Iepurele-Iepurilă). Un iepuraş cam poznaş, care face fel de fel de isprăvi. Aceste pozne de pomină ale lui Zaica sunt istorisite în paginile ziarului „Pionierscaia Pravda".

E grozav de curajos când e vorba să-i bată pe iepuraşii mai mici... dar e mai puţin curajos când trebuie să meargă la dentist. Lui Zaica îi place mult când face sport să-l admire toţi, să fie fotografiat. E cam îngâmfat. A suferit odată o răceală — pentrucă fiind la râu a vrut să demonstreze celorlalţi iepuraşi că el poate să stea ore în şir în apă.

Zaica ştie să şi vâneze păsărele cu praştia. E drept, stârpeşte din grădină păsările dar omizile încep să se înfrupte în voie din fructe şi zarzavaturi fără să-l cheme şi pe el la ospăţ.

Păţaniile urechiatului seamănă, dar ştiţi grozav de mult, cu cele ale multor şcolari.

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scânteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".